

Terugkeer naar de Bron

Francis Roles schreef in november 1960:

Toen ik alleen met hem (P. D. Ouspensky) begon samen te zijn, placht hij vaak te zeggen: “Er mist iets in het Systeem. Of G wist het niet of hij is het vergeten. Ons werd verteld dat alles ervan afhangt dat we onszelf herinneren en een seconde daarna wordt ons verteld: “Je kunt jezelf niet herinneren.” Als het de bedoeling is dat de mens zichzelf herinnert moet er een eenvoudige natuurlijke methode zijn. Maar die is verloren gegaan. Ik kon het nergens vinden. Eens, in India, hoorde ik een echo van zo’n soort methode.” En hij zei me: “probeer het als je wil”, hij zei: “maar ik kan het niet onderwijzen omdat het niet het ware is, het is uit de tweede hand. Misschien moet je het echte vinden.” En van toen af aanstuurde hij me naar iedereen die naar Londen kwam met en of andere bewering. Ik zag de meest fantastische yogi’s etc. maar nooit iets echt tot afgelopen januari.

Toen verwees iemand van onze mensen me naar een zekere Indiër Maharshi, die toen in Londen was, die een zeer interessante methode had die haar dochter aan het proberen was, met groot succes. Als gewoonlijk ging ik erheen om het te proberen met de scepsis die voortgebracht was door vorige teleurstellingen. Stel je mijn verbazing voor toen ik de precieze methode herkende waarvan Mr. O. me de echo had gegeven! Geen twijfel mogelijk.

Ik zag deze man vaak. Hij was geen charlatan. Hij had de tekenen van een hoger wezen; hij behoort tot een grote Traditie; hij was oprecht. Ik had uren coaching gehad in de methode die me resultaten gaven die alles waarop ik kon hopen, overstegen. Ik vond twintig oude getrouwen om het eenvoudig als experiment te proberen. Ze verkregen meteen resultaten – ze merkten dat de methode hen meer ogenblikken van Zelfherinnering gaf, meer begrip van bepaalde ideeën in het systeem. Dus toen besloot ik dat al onze mensen een kans moesten krijgen. Nu doen 380 mensen het met verheugende resultaten...

* * *

Juni 1961

Samenvatting van een Meeting in Colet House

Dr. Roles. Nergens tikt het klokje zoals het thuis tikt en er zijn geen mensen als je eigen mensen en als er al een boodschap is waar ik mee moet beginnen dan is dat "Alles is goed en al onze zorgen zijn voorbij". Ik zal proberen mezelf verstaanbaar te maken, maar er zijn dingen waarover je niet gaat schreeuwen; dus het wordt allemaal opgenomen en u zult in staat zijn alles wat u mist te horen of te lezen.

Nu bij het gaan vormen van een mening of deze Doctor iets heeft meegebracht van zijn reis, wil ik u er nog aan herinneren dat ik daar vijf en een halve week was en dat het de eerste drie weken enkel een strijd was om überhaupt in leven te blijven. We waren allemaal ziek, zonder een dienstdoende dokter behalve Vincent Snell en ikzelf, zowel voor de grote komende, gaande en vaste Indiase bevolking als voor de 30 of 40 bezoekers uit verschillende landen.

Daarna volgde de periode van het 'opleven' zagezegd, toen we gingen voelen dat er iets nieuws begon; dus gedurende de vierde week werd de intensiteit van het werk opgevoerd.

Maar pas afgelopen donderdag werd ik opnieuw geboren, dus ik ben pas vier dagen oud, en hoewel ik weet hoe ik wil spreken en handelen, ben ik nog lang niet in staat dat te doen. Dat zal enige tijd duren, dus heb geduld.

En ik zou u er graag aan herinneren dat er daar nog steeds een paar van onze mensen zijn, dus denk aan hen in die zeer moeilijke omstandigheden (volgepakt in een Ashram en soms uitgeput door de hitte) en schrijf naar wie u daar goed kent, want brieven maken een groot verschil. Ze gaan daar blijven tot ze krijgen wat ze willen hebben, nog een maand, of misschien vijf of zes weken. Dus herinner u hen, want ze helpen allemaal om ons Werk een goede naam te geven en bereiden zich voor om ons bij hun terugkomst te helpen.

Maar voor mij scheelde het niet veel, want tot afgelopen Woensdagavond had ik het doel niet bereikt – dit ding was niet gebeven – en de Maharishi deed alles wat in zijn vermogen lag om mij een telegram te laten sturen om mijn terugkeer uit te stellen. Het laatste dat hij tegen me zei toen we op woensdagavond samen terug kwamen lopen van de Ganges was, "Stuur dat telegram", en ik werd in het nauw gebracht, want toevallig geloof ik dat een belofte een belofte is. Ik had beloofd op een bepaalde dag terug te komen, en ik geloof dat het houden van een belofte soms belangrijker is dan de vreugde van spirituele ervaring. Aan de andere kant, wat was het punt om terug te keren zonder te krijgen waar ik voor ging?

Welnu, toen gebeurde het wonderlijke! Ik ging naar bed en ging slapen en werd om twee uur 's morgens wakker in Samadhi, hetgeen de hele nacht en de halve volgende dag voortduurde, dus toen ik de volgende morgen om 8 uur bij de Maharishi naar binnen ging met alle tekenen ervan om me heen, had hij niets meer te zeggen. Vanaf dat moment was het gewoon een triomf en een prachtige uitgeleide; en ik wil u verzekeren dat deze triomf ons allen toebehoort.

U allen heeft dit voor mij mogelijk gemaakt en ons werd daar een groot 'applaus' gegeven, met de Maharishi die geen elke gelegenheid voorbij liet gaan om zijn dankbaarheid te betonen voor wat we voor zijn beweging hebben gedaan. Ik kan het jullie niet allemaal meteen vertellen, maar ik wil graag dat jullie beseffen dat iedereen in ons Werk stuk voor stuk een rol hierbij heeft gespeeld, en dat we een lichaam zijn dat nauw verbonden is, zo dat als zelfs een persoon een permanente realisatie verkrijgt, dat het volkomen zeker is dat we het allemaal een keer krijgen.

Dus laten we ophouden met zorgen maken, ongerust zijn en bang zijn voor morgen. We bewegen allemaal samen zelfs al lijken we stil te zitten, want de trein rijdt en brengt ons daar naar toe. We zullen hier allemaal een verschillende rol in te spelen hebben, dus laten we niet afkeurend kijken naar wat meneer X. of mevrouw Y. aan het doen zijn; laten we onze eigen rol vervolmaken. Laten we beginnen met "te Zijn wat we zijn". Ik ben bang dat ik in het verleden door veel afkeuring niet geholpen heb.

Nog iets belangrijks dat ik eerst zou willen zeggen voor u me wat dan ook vraagt wat u wilt weten. Ik had deze vreemde drang dat ik moest gaan omdat ik voelde dat het iets te maken had met 'het vinden van de bron'. Ik wist niet

wat dat echt betekende; ik wist alleen dat toen het moment gekomen was ik meteen moest gaan; en het toeval wil dat ik precies op het juiste moment ging.

Nu kan deze uitdrukking – 'de bron vinden' – op twee manieren uitgelegd worden, hetzij 'vind de bron binnenin jezelf', bereik realisatie van je eigen mogelijkheden of, op de grotere schaal die Mr. Ouspensky

ons zo vaak zei te gebruiken, vind de bron van het Systeem. Zeer onverwacht vonden we beiden, en ik zou graag als hoofdthema van deze middag hebben dat we de bron van het Systeem gevonden hebben en dat we teruggekeerd zijn naar de bron – ik zou u voldoende bewijs moeten geven om dat te accepteren.

Wel, is er iets bepaalds wat u zou willen vragen?

Mrs. Grazebrook. Bevrijdt de methode van de Maharishi de mens permanent van negatieve verbeelding en identificatie?

Dr. Roles. Ja, zeer zeker. Je kunt geen volledig succes in de Meditatie bereiken tenzij je het toelaat dat deze je voor tenminste een deel van je halve uur naar een staat van vrij zijn van negatieve verbeelding en identificatie meeneemt; de herhaling van zulke halve uren maakt die gelukkige staat permanent. Maar zij zelf zeggen, hij zelf zegt, dat er twee dingen noodzakelijk zijn. Een is een systeem van denken en een is de Methode. Op hun Weg beginnen ze met de Methode en ze onderwijzen het systeem van van denken niet totdat je een zekere realisatie bereikt hebt, en ze vertellen je hun Systeem van denken in overeenstemming met jouw begrip. Dus toegegeven, er zijn twee dingen noodzakelijk. Hoewel ik er zelf meer dan ooit van overtuigd ben dat ons Systeem van denken voor ons het beste is, en dat zijn ware betekenis niet zonder succesvolle meditatie gerealiseerd kan worden. Ik verwacht niet dat iedereen het met me eens is. Iedereen moet zijn eigen bed opmaken en er in liggen.

Miss Wright. Wat betekent de uitdrukking Realisatie? Is dat als bewustzijn, iets met een schaal, relatieve stappen, of is het een bepaalds iets wanneer we spreken over 'realisatie'?

Dr. Roles. Ja. Een ding dat alles omvat, en dat ene ding is om zichzelf te realiseren. Maar het is moeilijk te begrijpen en ik hoop dat als ik iets voor u citeer van wat er is gezegd dat de echte betekenis langzamerhand duidelijker zal worden, maar voor ik u citeer over wat er gezegd is moet ik jullie vertellen wat ik bedoel met de bron.

Tegen het einde van de derde week vertelde de Maharishi me dat het Hoofd van zijn Traditie, de huidige Shankaracharya (Shankaracharya betekent 'Shankara's Meester-Leerling Traditie – de Acharya Traditie) in de naburige stad Dehra Dun was twintig mijl verderop en zei dat hij er heen ging om hem te ontmoeten, misschien met wat opwinding of ze het helemaal eens zouden zijn! Maar hij kwam zeer tevreden terug; hij had uitgevonden dat ze het eens waren en had de Shankaracharya dus uitgenodigd om bij ons te logeren en hij zou de volgende dinsdag aankomen.

Op de dinsdagochtend verzamelden we ons allemaal samen met de Maharishi – het huis was de dag en bijna de hele avond tevoren van boven tot onder versierd en uitkijkposten waren langs de weg opgesteld met schellen en bellen en om ongeveer half 1 (omdat alles makkelijk 2 of 3 uur later kan zijn in die drukkende hitte), om half 1 dus begonnen de bellen te rinkelen en we gingen allemaal naar de hoofdpoot. Eerst kwam er een auto met sommigen van zijn gevolg en zij pakten een grote troon van goud en zilver uit, en een rood met gouden parasol die op de rug ervan paste, twee zilveren scepters en pluimen om de vliegen weg te houden, en drietanden met trommels van Shiva; en toen kwam erachter een grote stationwagon aangereden. In de tussentijd had zich veel van de bevolking uit de omgeving hier verzameld toen er uit deze tweede auto deze man uitstapte met zijn eigen mensen rondom hem heen. Hij zag er net als een Kahn uit, meer Tibetaans (in mijn onwetende ogen) dan Indiaas, met pikzwart haar, een lange grijzende baard, vierkant, een zeer stevige tred; eerst een beetje beangstigend; en onmiddellijk nadat hij uit de auto was gestapt was er een drukte met mensen die bloemenkransen om zijn nek hingen, probeerden zijn voeten te kussen, naar voren duwend en trekkend, schellen, bellen, getoeter van hoorns, en hij was volkomen 'teruggetrokken'. Je kon zien dat hij door dit alles ongeroerd bleef, en hij schreed door de menigte naar zijn kamer en we wachtten op hem tot hij een uur later binnenkwam om met ons te praten.

Opnieuw klonk het slaan van de trommels en luide kreten “Maak plaats voor de Grote Meester”, “Maak plaats voor de Goddelijke Guru”, en zijn gevolg en hij schreden binnen en hij nam plaats op de troon met de pluimen-dragers erachter en de staf-dragers aan zijn voeten, en wij stonden er allemaal, met de Maharishi die voor hem beneden aan de voet van het podium stond met een blad vol lichtjes, en dozijnen aangestoken olielampjes overal er omheen. En toen begon er een gezang met een hoge tenor die ieder vers begon en het lagere refrein dat door alle Indiërs werd gezongen en dit gezang raakte iets vreemds bekends in me. Het kwam uit een van de Veda's, niet de Rig-Veda, maar uit de Ayur-Veda, en het raakte iets dieps in me, zodat ik meer dan eens een gevoel van Samadhi had, en ik kan het op dit ogenblik horen. Het ging vele coupletten door en langzamerhand tilde het de atmosfeer boven het dagelijkse eentonigheid uit. Toen het aan het eind was gekomen gingen we allemaal zitten met de Maharishi vlak bij ons, en we werden aangemoedigd om vragen te stellen.

Die eerste keer was de Shankaracharya nog volkomen teruggetrokken. Hij beantwoordde de vragen onmiddellijk, zonder te hoeven denken; heel precies en beknopt; vaak in een zin; prachtige formuleringen; hij veranderde zijn stem niet veel, maar je kon aan het blijde gelach dat weerklonk horen dat de Maharishi er net zo van genoot als iedereen, voor hij ze voor ons vertaalde. Die antwoorden waren heel geestig en zijn verhalen waren absoluut prachtig; bijna alles kon geïllustreerd worden door een verhaal, en als het nodig was dat de atmosfeer opgetild werd ging hij een verhaal vertellen dat ons allemaal aan het lachen maakte, en als de atmosfeer goed was sprak hij over ernstige dingen, en zo voorts; maar we werden allemaal op een zeer goedgehartige en milde manier een beetje geplaagd als we overdreven of dramatisch deden! Deze beknopte en prachtige formuleringen, die op zachte stem werden gezegd op een zeer moderne manier (niet gelijkend op de omgeving van 2500 jaar oud), in zeer eenvoudige taal, maakte een buitengewone indruk op ons allemaal.

Graag geef ik u twee illustraties van de soort antwoorden die we kregen. Tussen haakjes, we kregen twee keer per dag meetings, een formele meeting in de grote hal met 30 of 40 Indiërs van alle sektes en 30 of 40 van ons die in de rondte zaten, en de Indiërs stelden vragen die door de Maharishi voor ons vertaald werden en wij stelden vragen die in het Hindi vertaald werden en de antwoorden werden door hem in het Engels teruggegeven; en deze moeilijke taak (waarvoor hij in het Hindi aantekeningen maakte bij de langere uitweidingen) werd zo prachtig door de Maharishi uitgevoerd met zo'n beheersing van beide talen dat er voorzeker nergens in de wijde wereld zo'n volmaakte combinatie als deze zou kunnen bestaan. De meeting 's avonds was veel informeler en werd gehouden in een zeer prettige omgeving. Op een avond ontmoetten we elkaar na het donker worden bij de rivier en we stelden hem, meen ik, net zo'n soort vraag als Miss Wright net deed, en hij zei:

“Als je begint om te zijn wat je bent zul je alles realiseren, maar om te beginnen te zijn wat je bent moet je te voor schijn komen uit wat je niet bent. Je bent niet de gedachten die steeds in je geest ronddraaien; je bent niet die veranderende gevoelens; je bent niet de verschillende beslissingen die je neemt en de verschillende wensen die je hebt; je bent niet dat afgescheiden ego; wel dan, wat ben je? Je zult merken dat als je te voorschijn komt uit wat je niet bent, dat de rimpeling op het water je toefluistert: “Ik ben Dat”, dat de vogels in de mangoboom je toezingen “Ik ben Dat”, dat de maan en de sterren stralende bakens voor je zijn, “Ik ben Dat”; dat jij in alles van de wereld bent en alles in de wereld in jou is omdat het alleen bestaat omdat het in jou gespiegeld wordt; en tegelijkertijd ben je dat – alles”.

... sprekend op deze heldere, eenvoudige manier, vol poëzie; sprekend uit zichzelf, niet uit boeken.

Er waren ook zeer vermakelijke verhalen die spontaan opkwamen, zoals dit:

Hij was over zijn aloude Traditie aan het spreken en jullie onstuimige broeder John (Holmes) zei: “Wel, als het al die tijd door is gegaan waarom heeft het niet meer resultaten gehad?” en heel ad rem zei hij: “Elke spirituele waarheid, hoe eenvoudig ook, wordt meteen misvormd wanneer het een niet gerealiseerd mens bereikt. Ik zal jullie een verhaal vertellen.

”Een man ging naar een leraar en vroeg hem over God, en de leraar zei: “Ik zal je vraag beantwoorden op de meest eenvoudige manier, met drie woorden – God is overal.” Zeer tevreden want nu wist hij natuurlijk alles, ging de man weg. Toen hij op de weg liep zag hij een olifant hem tegemoet komen met de mahout die reed op zijn rug en hij dacht bij zichzelf: “God is overal, God is in de olifant, God is in mij, kan God God kwaad doen? Ik loop gewoon rechtdoor” en toen hij wat dichterbij kwam vroeg de mahout hem eerst of hij uit de weg wilde gaan, en toen ging hij tegen hem schreeuwen, maar hij zei: “Nee, God is in de olifant, God is in mij, ik loop door”. Toen hij bij de olifant kwam, pakte de olifant hem met zijn slurf en gooide hem over de weg, waar hij zeer geschokt, gekneusd en beschadigd landde. Dus toen hij een beetje was bijgekomen, strompelde hij terug naar de Leraar en zei: “ik heb geprobeerd om naar wat u zei te handelen en kijk eens wat er me overkomen is” zei hij, en de Leraar zei: ”Vertel een wat er gebeurde”, en hij vertelde het verhaal, en de Leraar zei: “Voor je begint met handelen zou je eerst volledig moeten begrijpen. Het is helemaal juist dat God in alles is – God was in de olifant, God was in jou, maar God was ook in de mahout en de mahout zei tegen je om uit de weg te gaan en je was ongehoorzaam aan God en je kreeg wat je verdiende.”

Wel, waar wilt u nog meer over weten? Er zijn tientallen dingen in het geheugen geprent, en ik hoef geen aantekeningen te raadplegen. Er zijn echter volledige aantekeningen gemaakt en die zullen met Mrs. Gill en Mrs. Milich terugkomen.

Mrs. Henry. Over realisatie. Deze uitdrukking, een gerealiseerd mens, lijkt uit te leggen wat er gebeurt als je voltooiing bereikt.

Dr. Roles. Het betekent realisatie van je mogelijkheden en er zijn natuurlijk zeer vele gradaties. Iedereen in deze zaal heeft enige graad van realisatie die ervoor zorgt, en die er al die tijd voor heeft gezorgd, om meer te willen krijgen. Er zijn vele gradaties van realisatie, maar wanneer ze erover spreken bedoelen ze permanente realisatie waar je naar geloven kunt terugkeren om de volledige smaak te krijgen; maar je bent je de hele dag door ervan bewust dat die smaak op de achtergrond er altijd is; in elk van ons is het er altijd en is er altijd geweest, we hebben het alleen niet gerealiseerd. Zodra je het realiseert ga je er niet zo vaak meer vandaan. Jij, ik, zijn degenen die weggaan, niet de Werkelijkheid, de Waarheid, het Koninkrijk der Hemelen. Wij zijn het die zo veel weggaan.

Mrs. Henry. Mag ik vragen, toen u dit hoogtepunt afgelopen donderdag bereikte, was dat zoals u had verwacht of was het helemaal anders?

Dr. Roles. Ik zou het beschrijven als een intensivering ten volle van iets dat heel bekend is. Maar de volheid maakt het volkomen anders.

Er zijn hier twee stadia in. Een is het bereiken van de bron in jezelf en de andere is de handeling in de buitenwereld die daarop volgt, dus de volgende vraag is: “Hoe denkt en spreekt en handelt de mens die zijn mogelijkheden heeft gerealiseerd? Hoe gedraagt hij zich in het leven?” Het antwoord is dat hij zich gedraagt als zichzelf, zoals niemand anders ter wereld, en alles wat hij zegt en doet is vanuit hemzelf, en niemand ter wereld kan dat veranderen of er iets aan doen, en hij vertrouwt op niemand anders, en hij spreekt op zijn eigen manier van zijn eigen ervaringen, en hij handelt natuurlijk. Alle kunstmatigheid is verdwenen. Hij doet wat hij te doen heeft op een natuurlijke manier. Dus we hebben heel wat opnieuw te leren. We moeten gewoon natuurlijk zijn - doen wat we moeten doen zoals alleen wij dat kunnen doen – maar eerst moet volledige en permanente realisatie komen voor we zullen slagen. Dat is waarom gezegd werd: “Begin te Zijn wat je bent.” Wilde je je iets vragen, Allan?

Mr Allan. Ik wilde vragen of u ons iets in het bijzonder kan vertellen wat gemaakt heeft dat u voelt dat dit de bron van onze Leer is?

Dr. Roles. Ik hoopte dat u dit zou vragen. Ik zou graag willen dat u luisterde naar het antwoord op een vraag die ik stelde aan de

Shankaracharya. Ik zei tegen hem: "Toen de eerste Shankaracharya deze vier zetels van geleerdheid stichtte in het Noorden, Zuiden, Oosten en Westen, wat waren dat en wat zijn ze nu? Zijn het religieuze plaatsen, zijn het scholen van filosofie, zijn het praktische scholen van yoga? Hoe zouden ze beschreven kunnen worden?" En hij zei: "Lang voor dit alles werd de Waarheid door Brahma gegeven aan Narayana, en onze Traditie werd gemaakt als baken van licht van waaruit veel andere religies, filosofieën en methodes zich vertakt hebben, en deze moeten rechtgezet worden door wie deze zetel ook bekleed, wanneer het evenwicht in een van hen op enig moment verstoord is. Het is niet óf religie óf filosofie óf yoga. Het is een baken van licht om dat wat in alle aspiranten voor spiritualiteit verkeerd is, recht te zetten."

Dit werd volledige door zijn gesprek bevestigd want je kon zien dat hij vanuit alle verschillende systemen sprak en niet aan slechts een was gebonden. In zijn woorden, natuurlijk, zou de ene lezing vanuit het standpunt van de *Acht Edele Waarheden van Buddha* zijn met zijn eigen toelichtingen en voorbeelden; een volgende keer zou het een lezing zijn met als achtergrond het christendom: Hem werd gevraagd wat een juiste levensregel zou zijn voor iemand die geen volledige realisatie heeft.

Hij zei: "Een goede levensregel zou zijn om iemand niets aan te doen wat je zelf niet fijn zou vinden als men jou het aandeed. Als je bijvoorbeeld iemands zonden openbaar zou willen maken, stop dan en denk even na; hoe zou je het vinden als je eigen zonden openbaar gemaakt werden".

Vraag. Ik heb veel gehoord over rechtvaardige boosheid – wat betekent dat?

Dr. Roles. Hij zei: "Een gerealiseerd mens kan een show maken van boosheid om een bepaald resultaat te bereiken. Als een gerealiseerd mens iemand wenst te helpen, kan hij tranen veroorzaken; waarom zou hij boos zijn? Hij veroorzaakt tranen in deze mens vanuit de liefdevolle wens om hem te helpen. Als een chirurg tranen veroorzaakt bij zijn patiënt, wordt hij dan boos? Als hij boos zou worden zou zijn mes uitgliden. Er bestaat zeker onrechtvaardige boosheid, en onrechtvaardige boosheid is die boosheid die in je eigen ziel binnengaat; de boosheid die je vergiftigd is onrechtvaardige boosheid; maar de rechtvaardige mens wordt als hij iemand helpt, niet boos." [Vgl. Lucas, hfdst 6, vers 27-45]

Later, op een andere avond sprak hij op een meer Perzische manier, met variaties van verhalen die je tegenkomt in de Mathnavi. Ook heel veel uit de Vedanta, en gelukkig voor ons zeer vereenvoudigd! Welnu, op een avond maakte hij ons helemaal geestdriftig. Het was de laatste avond dat ik bij hem zat, ongeveer twee of drie dagen voor ik weg zou gaan, en hij zei plotseling: "*De hele kwestie is dat we ons Zelf nooit herinneren. Al onze zorgen komen door het niet herinneren van onszelf, maar we kunnen hier niet over spreken in het begin omdat het nooit begrepen wordt. Je zult realisatie moeten bereiken voor je het kunt begrijpen. Ik zal jullie een verhaal vertellen.*"

"Er zaten tien mannen aan de oever van de Ganges, net zoals we nu zitten, en ze besloten naar de overkant te zwemmen. Onderweg werden ze zenuwachtig vanwege de stroming en ook vanwege de krokodillen en aldus gingen ze toen ze aan de overkant gekomen waren, de hoofden tellen. Ze telden en tot hun grote schrik kwamen ze maar tot negen, en wie er ook telde, het antwoord bleef negen. Ze begonnen zich al bijna op de begrafenis voor te bereiden, maar de tiende man was altijd zichzelf (degene die telde) vergeten, en werd niet geteld."

"Echter, dit is moeilijk te begrijpen. Het is alsof ieder van ons twee huizen bezit. Een is een piepklein huisje, zonder meubels en met tralies voor de ramen, en in dat huis leven we ons hele leven en we vergeten dat we ook een prachtig huis bezitten, vol kostbare tapijten en meubels, alles wat we zouden wensen, met bedienden tot onze beschikking. Als we ons alleen maar zouden herinneren dat we ook dit huis bezaten, dat zouden we niet tevreden zijn met het aldoor wonen in het kleine huisje. Wanneer we beginnen te mediteren komen we langzamerhand uit het kleine huis, en we zitten een tijd tussen de twee huizen in; wanneer we alles dat tot ons persoonlijke leven behoort overstijgen en het stadium van absolute stilte bereiken zitten we tussen de twee huizen in zonder dat we nog het grote ruime huis realiseren. Als we vaak genoeg uit het kleine huis komen, en lang genoeg zitten, zal de herinnering aan het grote ruime huis bij ons beginnen te komen; we zullen er naar toe gaan lopen; we zullen er een glimp van opvangen; we zijn in staat zijn er binnen te gaan; zodra we beseffen wat een fantastisch huis het is zullen we nooit meer terug willen naar het kleine huisje. Dus, herinnering aan dit grootse grote huis is Zelf herinnering, maar het is

niet hetzelfde als realisatie. Zelf herinnering is het herinneren van dit grote huis; realisatie is als je er naar binnen gaat en er woont.”

Er waren vele andere dingen, voornamelijk in zijn gedrag en in de manier waarop hij met dingen omging, en de manier waarop hij en de Maharishi alles deden, die me herinnerden aan de principes van ons Systeem en me ervan overtuigden dat dit inderdaad een School van de Vierde Weg was op een zeer hoog niveau. Herinner me er aan om van sommige van deze dingen verslag te doen.

Maar er is nog iets dat ik jullie graag wil vertellen. Toen alles gelukkig voor me was afgelopen zei de Maharishi dat we onze laatste nacht samen zouden doorbrengen, en hij stuurde de andere mensen weg toen we bij de rivier zaten, en we hadden twee uur lang een openhartig gesprek. Hij leek door de openheid van zijn antwoorden geen geheimen tussen ons te willen hebben. Ik vroeg hem verscheidene intieme vragen over zijn relatie met zijn meester en over de Shankaracharya, en toen zei hij: “Je weet dat ik nog nooit gelegenheid heb gehad om je te vragen over het Systeem van Mr. Ouspensky”.

Ik zei: “Ten eerste was het niet van Mr. Ouspensky – het is bijna zo oud als jullie eigen Systeem en ik geloof dat het oorspronkelijk van jullie grote Traditie kwam, net als zoveel andere dingen.” Hij zei: “Wat doet je dat denken?” en ik gaf hem het antwoord wat de Shankaracharya had gezegd over Zelfherinnering en legde uit dat dit de leidende gedachte was van ons Systeem, maar dat het net als hij al had gezegd, zeer moeilijk te begrijpen was, en we hadden het heel vaak niet goed begrepen. Hij raakte geïnteresseerd en zei: “En wat nog meer?” en toen zei ik: “Het beschrijft precies waar jij en hij over gesproken hebben, een huis met drie kamers (intellect, emotie en instinct) en erin verborgen is een vierde kamer die bevat waar we eveneens over gesproken hebben, Samadhi en kosmisch bewustzijn; en vele dingen die de Leer erover geeft; en het zegt in essentie precies dezelfde dingen die jullie gezegd hebben,” en hij zei: “En wat nog meer?” en ik antwoordde: “Het zou me drie jaar kosten om je alles over dit Systeem te gaan vertellen, dus kom en blijf drie jaar bij me! Een andere kant ervan is de kosmische kant die uit twee benaderingen bestaat – een vanuit het standpunt van trillingen en een andere vanuit het standpunt van atomen. De tweede geeft een prachtige beschrijving van 'werelden binnen werelden', waarbij elke wereld een atoom is van de wereld erboven; van de cellen in een mens; en mensen en dieren in de Natuur (organisch leven op aarde); van planeten binnen het zonnestelsel; en zon-sterren in sterrenwerelden (de melkwegen) en hij zei: “En wat is er onder?” en ik zei: “En moleculen binnen cellen; en atomen in moleculen; en elektronen in atomen; alles met een precieze verhouding.” En ik denk dat hij graag was doorgegaan, maar net toen keken we omhoog en er zat een menigte Indiërs in de duisternis om ons heen te wachten om met hem te spreken, dus de plicht riep en we zeiden goedenacht.

Maar ik wil graag duidelijk maken dat ik geloof dat dit Systeem en de Meditatie oorspronkelijk hand in hand gingen en dat de Meditatie verloren is gegaan, en dat het Systeem een gedeeltelijk begrepen 'fragmenten van een onbekend systeem' is geworden, en dat we nu inderdaad naar de bron zijn teruggekeerd omdat er nu een stevige verbinding is gelegd vanwege het volgende bewijs.

Tijdens de eerste avond met de Shankaracharya vertelde de Maharishi hem alles over ons op een zeer edelmoedige manier; hoe we alles in Londen mogelijk hadden gemaakt; we hadden een grote organisatie in andere landen; we hadden 40.000 roepie bijgedragen aan de plek; en vanaf dat ogenblik was een innige verbinding gelegd en ik werd aangemoedigd om elke meeting op te starten en als ik dat niet deed, zei hij soms: “En wat denkt Dr. Roles?” Dit was gewoon een rol die namens jullie gespeeld moest worden – als uw woordvoerder. Deze relatie werd inniger en inniger en beter en beter en hoewel er nooit enige directe persoonlijke communicatie kon zijn – er was altijd een betoverde kring die je niet kon en ook niet wilde passeren – toch, op mijn laatste morgen (de taxi kwam om 11 uur) ging ik naar de Maharishi en zei: “Zou het niet mooi zijn als ik Zijne Heiligheid om zijn Zegen ging vragen?” en hij zei: “Ja, dat zou heel mooi zijn”. Dus hij sprak tegen de Brahmaan die daar stond

en die ging naar de andere kant van het huis en sprak met iemand van het gevolg van de Shankaracharya en het antwoord kwam terug: "Over tien minuten."

Na tien minuten kwam de boodschap "Hij is klaar" en de Maharishi gaf me een bloemenkrans van witte tempel bloemen die ik aannam en terwijl ik been buiging maakte, gaf ik die aan hem. Ik zal de warmte van zijn lach en de glans die ervan af straalde nooit vergeten. Hij maakte een gebaar en iemand van zijn mensen hing een enorme bloemenkrans van oranje bloemen om mijn nek. Ik ging zitten en hij zei: "U ziet er goed uit". Ik zei: "Ik heb me nooit beter gevoeld, dankzij u". Hij ging verder: "Vanaf nu moet u me schrijven – elke vraag die u maar wilt stellen over dingen die niet duidelijk zijn; schrijf en vraag het me". Ik zei: "Mag ik over u spreken met mijn vrienden in Londen omdat zij ook vragen hebben?". Hij zei: "Ja, schrijf zo vaak als u kunt, en ik zal er elk jaar zijn". Dit is ronduit egoïstisch, want inderdaad heeft iedereen daar zijn of haar stevige verbinding gelegd.

Dus je voelde dat deze innige verbinding nu is gevestigd en dat moet iets zeldzaams zijn, want ik hoorde van een Engelsman die vijf keer naar India is gegaan om hem te vinden, en die nooit in zijn buurt is gekomen. Toen hij merkte dat deze vreemde dieren uit het Westen in de zelfde dingen waren geïnteresseerd als hij, en bovendien begrepen wat hij zei, vertelde hij de Maharishi dat hij even verheugd was als dat wij dat waren.

Dat is alles wat ik vanavond zou willen zeggen.